

COSSOS SENSE PATRÓ

FOTOGRAFIES DE SEBASTIÁN FREIRE

Carolina Alamino, 2022

Mai m'ha agradat fer càsting. Em resulta un acte groller veure persones il·lusionades passar davant una càmera i, en el meu paper de directora/censora, haver de dir: *faça més així, vaja menys cap allà, mire amunt, avall, balle, no parle*. Les indicacions, l'impossible registre de les indicacions per tal de comprendre si aqueixa persona és la correcta per aquell paper. No participe d'aqueix moment de la realització de la pel·lícula; quan m'arriben els materials, els visualitze en mut.

A Carolina, la vaig conèixer mirant un d'aqueixos improbables vídeos de càsting per a una de les meues pel·lícules. A pesar del gènere, de vegades la màgia ocorre i em vaig trobar de sobte davant una bestia molt particular. M'enamori en segons de la seua forma d'estar front a la càmera i després la coneguí i m'enamori de la seua forma d'estar al món. A Sebastián el coneguí en alguna pista de ball. Al poc de temps ens férem amics gràcies a la seua loquaci-

tat, el que podria remarcar com un tret extravagant per a algú que es dedica a la imatge. Però, sobretot, el nostre apropament es degué a interessos comuns al voltant de les imatges i els problemes de la representació.

Aquesta mostra es titula "Cossos sense patró". Tanmateix, crec que aquests cossos retratats tenen un patró de pensament. La incertesa i l'afecte amb què són enquadrats i il·luminats. El contrari a una experiència de càsting, a la certesa amb què es realitza aqueix mostreig (serveix / no serveix).

La fotografia com a subjecte i pensadora alhora. La pensativitat a la fotografia, segons Rancièrre, ve donada per la tensió als diferents modes de representació que conviuen a una mateixa imatge, en el cas de aquesta imatge, Caro-Sebas:

- Una dona jove recolzada sobre uns cabells del color del foc.

- Una actriu porno mirant a càmera.
- Una deessa que evoca les estacions de Boticelli des d'un indefinible present.
- Una dona bellíssima que ens pregunta per què mirem.
- Un cos tatuat.
- Una dona sense braços.
- Una xica que pensa, girada.
- Uns ulls melancòlics i severos.
- Una pensadora nua.
- Una identitat definida a través d'un gest més ètic que estètic.
- Una interpel·lació sobre les imatges que existeixen i les que no.
- Una lesbiana jugant amb un amic gay.
- Una invitació a considerar l'afecte com una forma del pensament y una condició per a l'acció.

Mai m'ha agradat fer càsting. Em resulta un acte groller veure persones il·lusionades passar davant una càmera i, en el meu paper de directora/censora, haver de dir: *faça més així, vaja menys cap allà, mire amunt, avall, balle, no parle*. Les indicacions, l'impossible registre de les indicacions per tal de comprendre si aqueixa persona és la correcta per aquell paper. No participe d'aqueix moment de la realització de la pel·lícula; quan m'arriben els materials, els visualitze en mut.

A Carolina, la vaig conèixer mirant un d'aqueixos improbables vídeos de càsting per a una de les meues pel·lícules. A pesar del gènere, de vegades la màgia ocorre i em vaig trobar de sobte davant una bestia molt particular. M'enamori en segons de la seua forma d'estar front a la càmera i després la coneguí i m'enamori de la seua forma d'estar al món. A Sebastián el coneguí en alguna pista de ball. Al poc de temps ens férem amics gràcies a la seua loquaci-

tat, el que podria remarcar com un tret extravagant per a algú que es dedica a la imatge. Però, sobretot, el nostre apropament es degué a interessos comuns al voltant de les imatges i els problemes de la representació.

Aquesta mostra es titula "Cossos sense patró". Tanmateix, crec que aquests cossos retratats tenen un patró de pensament. La incertesa i l'afecte amb què són enquadrats i il·luminats. El contrari a una experiència de càsting, a la certesa amb què es realitza aqueix mostreig (serveix / no serveix).

La fotografia com a subjecte i pensadora alhora. La pensativitat a la fotografia, segons Rancièrre, ve donada per la tensió als diferents modes de representació que conviuen a una mateixa imatge, en el cas de aquesta imatge, Caro-Sebas:

- Una dona jove recolzada sobre uns cabells del color del foc.

- Una actriu porno mirant a càmera.
- Una deessa que evoca les estacions de Boticelli des d'un indefinible present.
- Una dona bellíssima que ens pregunta per què mirem.
- Un cos tatuat.
- Una dona sense braços.
- Una xica que pensa, girada.
- Uns ulls melancòlics i severos.
- Una pensadora nua.
- Una identitat definida a través d'un gest més ètic que estètic.
- Una interpel·lació sobre les imatges que existeixen i les que no.
- Una lesbiana jugant amb un amic gay.
- Una invitació a considerar l'afecte com una forma del pensament y una condició per a l'acció.

I never liked doing castings. I always found it very rude to see excited people come in front of the camera and to tell them, in my role as director: do more of this, do less of that, look up, look down, dance, don't speak. The indications, the impossible registration of the indications to understand if this person is the right one for the role. I do not take part in this moment of making the film, I only visualize the material in silence when I receive it.

I met Carolina while watching one of those improbable casting videos for one of my films. Despite the gender, sometimes magic happens and I suddenly found myself in front of a very particular beast. I fell in love with her way of being in front of the camera in a matter of seconds, and then I met her and fell in love with her way of being in the world. I met Sebastián on a dance floor somewhere. We quickly became friends thanks to his

loquacity, which I must say is an extravagant quality for someone who works with images. But above all, we were drawn together by our common interest in images and the problems of representation.

This exhibition is entitled *Cuerpos sin patronos*. However, I believe that these bodies portrayed have a pattern of thought. The uncertainty and the affection with which they are framed and illuminated. It's the opposite to a casting experience, the certainty with which this sampling is done (it works/it doesn't work).

Photography as both subject and thinker. The thoughtfulness of photography, according to Rancière, is given by the tension of the different ways of representation that live together in the same image, in the case of this Caro-Seba image:

- A young woman lying on a flame-colored hair.

- A porn actress looking into the camera.
- A goddess evoking Botticelli's seasons from an indefinable present.
- A gorgeous woman asking us why we watch.
- A tattooed body.
- A woman without arms.
- A girl on her head, turned upside down.
- Melancholic and severe eyes.
- A naked thinker.
- An identity defined by a gesture that is more ethical than aesthetic.
- An interpellation on the images that exist and those that do not.
- A lesbian playing with a gay friend.
- An invitation to consider affection as a way of thinking and a condition for action.

Albertina Carri